

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. a Mgr. Jana Čížka v právní věci žalobců: a) V. T. A., narozeného x, a b) V. M. A., narozené x, příslušníků Vietnamské socialistické republiky, obou zastoupených Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, o žalobě ze dne 21. 11. 2016 na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o:

- I. Žalovaný je povinen rozhodnout o žádostech žalobců o povolení k trvalému pobytu podaných dne 22. 4. 2016 do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům a) a b) náhradu nákladů řízení ve výši 16 729,20 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám právního zástupce žalobců Mgr. Marka Sedláka.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 22. 11. 2016, doplněnou dne 8. 12. 2016, která byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2017, č. j. 9 A 204/2016 – 68, postoupena zdejšímu soudu, se žalobci domáhali uložení povinnosti žalovanému rozhodnout o jejich žádostech o udělení trvalého pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny.

Žalobci uvedli, že usilují o povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny s matkou, paní N. T. H., narozenou x, státní příslušnicí Vietnamské socialistické republiky, která pobývá na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu. Z toho důvodu se dne 22. 4. 2016 spolu se svým právním zástupcem osobně dostavili na Zastupitelský úřad České republiky v Hanoji (dále jen „zastupitelský úřad“), aby osobně potvrdili svá

elektronická podání žádosti o udělení trvalého pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny z přecházejícího dne. Pracovník konzulárního oddělení však odmítl žalobce vpustit do prostor zastupitelského úřadu užívaných pro příjem žádostí o pobytová oprávnění s tím, že vstoupit mohou pouze žadatelé registrovaní v systému Visapoint. O takovou registraci termínu se neúspěšně pokoušela matka žalobců i jejich právní zástupce, ale při každém pokusu se dle jejich tvrzení pouze objevila informace, že jsou všechny termíny obsazeny.

Pracovník konzulárního oddělení dále žalobcům sdělil, že jiná podání (pozn. soudu: jiná než pobytové žádosti) mohou učinit na recepci zastupitelského úřadu skrze podací okénko. Žalobci proto s právním zástupcem přešli na recepci zastupitelského úřadu, kde chtěli své žádosti podat. Pracovnice přijímající podání však jejich zástupci vrátila žádosti s tím, že podle pokynu vedoucí konzulárního úseku zastupitelského úřadu nesmí přijímat jiná podání, než stížnosti. Zástupce žalobců tedy rukou napsal stížnosti na uvedené jednání, k nimž připojil žádosti žalobců o povolení k pobytu, a podal je pracovníci, která podání stížností potvrdila podacím razítkem a vrátila zpět cestovní doklady žalobců.

Žalobci tak dle svého mínění přiložením žádostí k osobně podaným stížnostem adresovaným žalovanému, jako orgánu příslušnému podle § 165 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnout o žádostech o povolení k pobytu, dostali své povinnosti podle § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců, a tudíž bylo dle jejich názoru řízení řádně zahájeno. A to přesto, že zastupitelský úřad obě žádosti o trvalý pobyt vrátil k rukám právního zástupce spolu s přípisy ze dne 10. 6. 2016, v nichž sdělil, že stížnosti žalobců neshledal důvodnými. Ručně psaná poznámka na prvních stranách žádostí žalobců podepsaná vedoucí konzulárního úseku dle žalobců prokazuje, že se žádosti nejpozději přijetím stížností žalobců, jejichž byly přílohami, v recepci zastupitelského úřadu dostaly do dispozice zastupitelského úřadu. Žalobci v této souvislosti poukázali na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014 – 48, že *„[s] ohledem na citovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců má Nejvyšší správní soud za to, že na základě žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, kterou podala účastnice řízení, bylo zahájeno správní řízení. Tato žádost byla podána osobně na zastupitelském úřadě ve státě, jehož je účastnice státním příslušnicí tak, jak vyžaduje ust. § 169 odst. 13 a 14 zákona o pobytu cizinců, neboť žádost zde osobně podala zákonná zástupkyně účastnice řízení (ust. § 32 odst. 1 správního řádu). Je nerozhodné, že účastnice řízení podala žádost formálně jako přílohu jiné žádosti. Naopak podstatné je, že byla v souladu s § 70 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podána na úředním tiskopise a dostala se do dispozice příslušného zastupitelského úřadu.“* Žalobci na základě toho uzavřeli, že se dne 22. 4. 2016 osobně dostavili s právním zástupcem zmocněným jejich matkou a podali žádosti o povolení k trvalému pobytu, které se dostaly do dispozice zastupitelského úřadu, a řízení o nich tudíž bylo zahájeno.

Žalobci na závěr uvedli, že k případné argumentaci žalovaného, že matka žalobců nebyla osobně přítomna, odkazují na právní názor Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 24. 11. 2016, č. j. 8 A 157/2016 – 37 a Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 25/2016 – 34.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že řízení o žádostech žalobců o povolení k trvalému pobytu nevede, protože žádosti dne 22. 4. 2016 u zastupitelského úřadu podány

nebyly. Podle vyrozumění o vyřízení stížnosti ze dne 10. 6. 2016, č. j. 1104/2016-HANOI-I a č. j. 1104/2016-HANOI-II, byli u zastupitelského úřadu přítomni pouze nezletilí žalobci a jejich právní zástupce. Žalobci ovšem vzhledem k věku nejsou podle § 178 zákona o pobytu cizinců procesně způsobilí k úkonům podle tohoto zákona. Jako takoví musí být podle § 32 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastupováni zákonným zástupcem. Tím je podle čl. 22 odst. 3 Smlouvy mezi Československou socialistickou republikou a Vietnamskou socialistickou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních ve spojení s čl. 73 odst. 1 zákona o manželství a rodině přijatého Národním shromážděním Vietnamské socialistické republiky dne 19. 6. 2014 rodič dítěte. Zletilosti a plné svéprávnosti nabývají občané Vietnamu stejně jako občané České republiky v 18 letech věku. Za procesně nezpůsobilého cizince je tedy dle žalovaného žádost o povolení k dlouhodobému či trvalému pobytu povinen osobně podat některý z jeho rodičů. To dle žalovaného potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 9. 2016, č. j. 10 Azs 163/2016 – 37. Jelikož z vyjádření žalobců i výše označeného vyrozumění zastupitelského úřadu plyne, že zákonná zástupkyně žalobců na místě nebyla přítomna, nemohlo dojít k osobnímu podání žádosti žalobců ve smyslu § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců, a řízení tudíž nebylo zahájeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 Ans 9/2012 – 35). Osobní přítomnost žalobců a jejich právního zástupce přitom dle žalovaného není ve vztahu k povinnosti osobního podání žádosti relevantní.

Pro úplnost žalovaný dodal, že osobní potvrzení žádosti podané jiným způsobem podle § 37 odst. 4 správního řádu není v případě žádostí podávaných u zastupitelského úřadu použitelné. Zákon o pobytu cizinců obsahuje v § 169 odst. 16 zvláštní právní úpravu, která v případě faktické nemožnosti či zvláštních obtíží umožňuje upustit od povinnosti podat žádost osobně.

Na základě uvedených skutečností má žalovaný za to, že není nečinný, protože řízení, v nichž mělo dle žalobců k nečinnosti dojít, nebyla vůbec zahájena, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal důvodnost tvrzení žalobců o nečinnosti žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu k okamžiku vydání tohoto rozhodnutí (viz. § 81 odst. 1 s. ř. s.). Soud v dané věci podle § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců „[ž]ádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti podle věty první upustit.“

Podle § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 15. 8. 2017, „[o]sobním podáním žádosti se rozumí úkon žadatele, při kterém se žadatel osobně dostaví ke správnímu orgánu, u kterého má být žádost podána, a osobě přímo se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu určené k přijetí žádosti podá žádost v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a ve formě a způsobem, který stanoví tento zákon. Povinnost osobního podání žádosti se vztahuje i na zákonného zástupce. Podmínka osobního podání žádosti se považuje za splněnou v případě podání žádosti zastupitelskému úřadu

prostřednictvím fyzické nebo právnické osoby, se kterou má Česká republika uzavřenou smlouvu o přijímání žádostí (dále jen "externí poskytovatel služeb"), jde-li o žádost takového druhu, jehož shromažďováním a předáváním je externí poskytovatel služeb pověřen."

Soud v předmětné věci konstatuje, že podle ustáleného právního názoru soudů podání žádosti o udělení trvalého či dlouhodobého pobytu na předepsaném tiskopise jako přílohy osobně podané stížnosti, která se dostala do dispozice příslušného správního orgánu, je způsobilé zahájit řízení o této žádosti v souladu s podmínkou osobního podání žádosti podle § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců. Soud v tomto ohledu poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014 – 48, kde soud uvedl: „[j]e nerozhodné, že účastnice řízení podala žádost formálně jako přílohu jiné žádosti. Naopak podstatné je, že byla v souladu s § 70 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podána na úředním tiskopise a dostala se do dispozice příslušného zastupitelského úřadu. Tvrdí-li stěžovatel, že řízení nebylo zahájeno také z toho důvodu, že žádost nebyla podepsána, je nepochybně chybějící podpis vadou podání, neboť ust. § 37 odst. 2 správního řádu vyžaduje, aby podání obsahovalo podpis osoby, která je činí. Tato vada však nemůže mít za následek nezahájení řízení. Jde totiž o vadu, kterou lze odstranit postupem podle ust. § 37 odst. 3 správního řádu, přičemž za daných skutkových okolností k tomuto mělo dojít při osobním podávání žádosti. Stejným způsobem měly být odstraněny i případné další vady, zejména vada spočívající v tom, že žádost nebyla ověřena podle dokladů účastnice řízení. Tento požadavek souvisí s ust. § 70 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož je cizinec povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit cestovní doklad. Podle tvrzení zákonné zástupkyně účastnice řízení však pracovníci zastupitelského úřadu odmítli převzít cestovní doklad účastnice řízení a správní poplatek. V takovém případě nelze účastnici řízení klást tyto vady k tíži, respektive z těchto vad dovozovat, že spolu s ostatními mají za následek nezahájení řízení.“. Nejvyšší správní soud dále dodal, že „[p]okud jde o stěžovatelem namítanou nezbytnou registraci v systému Visapoint, tato není podle Nejvyššího správního soudu podmínkou pro zahájení příslušného správního řízení. Tento systém funguje na principu elektronických úředních hodin a plní pouze funkci organizační. Registrace v tomto systému tudíž není zákonnou podmínkou pro zahájení řízení. Nelze se proto ztotožnit s názorem stěžovatele, že účastnice řízení obešla zákon tím, že bez registrace v systému Visapoint podala na zastupitelském úřadu žádost prostřednictvím své zákonné zástupkyně, protože tato v tomto systému registrovaná byla. Ostatně s ohledem na nezletilost účastnice řízení, tato ani jinak, než prostřednictvím svého zákonného zástupce žádost podat nemohla.“. Postup žalobců při podávání jejich žádostí tak v tomto ohledu není na překážku účinnosti jejich podání.

Předmětem sporu mezi žalobci a žalovaným v dané věci však bylo, zda nezletilí žalobci v doprovodu jejich zákonnou zástupkyní zmocněného právního zástupce podali žádosti o udělení trvalého pobytu v souladu s § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců, či nikoliv. Explicitní povinnost zákonného zástupce osobně podat žádost o pobytové povolení zakotvuje po novelizaci zákona o pobytu cizinců zákonem č. 222/2017 Sb. ustanovení § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to s účinností ode dne 15. 8. 2017. V době podání žádostí žalobců však ustanovení § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců pouze ukládalo cizinci povinnost podat žádost osobně. Žalobci v tomto ohledu odkázali na právní názor Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 24. 11. 2016, č. j. 8 A 157/2016 – 37, kde podání žádosti nezletilým cizincem v doprovodu zmocněného zástupce bylo shledáno účinným, a obdobný názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne

14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 25/2016 – 34, zatímco žalovaný odkázal na právní názor Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném rozsudku ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014 – 48, kde se uvádí, že „s ohledem nezletilost účastnice řízení, tato ani jinak, než prostřednictvím svého zákonného zástupce žádost podat nemohla“.

Soud v projednávané věci nepovažuje právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014 – 48, za přílehavý, neboť se v něm Nejvyšší správní soud zabývá především otázkou účinnosti podání pobytové žádosti nezletilého cizince zákonným zástupcem v případě, kdy byl v systému Visapoint registrován termín zákonnému zástupci nezletilého cizince. Naopak názory Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu v rozsudcích označených žalobcem, jsou dle názoru soudu použitelné v projednávané věci. Soud v dané věci vyšel z právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 25/2016 - 34, který je obdobný názorům soudů v žalobcem označených rozsudcích. Nejvyšší správní soud zde uvedl, že *„Za předpokladu, že se nezletilá žadatelka skutečně osobně dostavila k podání žádosti spolu s osobou zmocněnou k jejímu zastupování, a to konkrétně spolu s dědečkem zmocněným zákonnými zástupci k tomu, aby žalobkyni na území České republiky vychovával, a dále s právním zástupcem zmocněným k právnímu jednání, žalovaný měl řízení podáním žádosti považovat za zahájené. Tuto situaci nelze srovnávat s podáním žádosti poštovní přepravou, kdy žalovaný může jednoznačně určit, že k osobnímu podání žádosti nedošlo, a postupovat v souladu s jeho správní praxí, která je potvrzena judikaturou, ani srovnávat s podáním zastupitelskému úřadu, kdy lze požádat o upuštění od povinnosti osobního podání. V situaci, v jaké se ocitla žalobkyně, bylo zřejmé, že ani správní orgány neměly shodný názor na to, jak postupovat. Jak plyne z podkladů správního spisu, v jiné věci žadatele o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, ke které mělo dojít na zastupitelském úřadu, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců v odůvodnění uvedla, že „požadavek osobního podání žádosti se vztahuje k účastnici řízení, nikoliv k jejímu zákonnému zástupci. (...) dne 12. 12. 2013 se účastnice řízení dostavila na ZÚ v doprovodu tety, které byla zákonným zástupcem účastnice řízení udělena plná moc. Zakládají – li se tato tvrzení na pravdě, pak bylo řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území zahájeno v souladu s § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. (...)“. Správní orgán poté v novém rozhodnutí ve věci ze dne 21. 1. 2015, č. j. OAM-3822-24/DP-2014, uvedl: „k podání této žádosti účastnicí řízení na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji dne 12. 12. 2013 nedošlo v důsledku absence právní způsobilosti na straně účastnice řízení a díky nepřítomnosti zákonného zástupce či právně způsobilé osoby jím zmocněné k zastupování účastnice řízení.“ Nejvyšší správní soud se přiklonil k názoru, že v případě osobního podání nezletilé spolu s osobou zmocněnou k jejímu právnímu zastupování a dále současně s osobou zmocněnou zákonnými zástupci k její výchově v případě podání žádosti přímo na území České republiky došlo k řádnému podání žádosti, neboť byla splněna forma podání „osobně“, a v důsledku toho v souladu s § 44 odst. 1 s. ř. také k zahájení předmětného řízení. Takový výklad přitom není v rozporu s účelem, který podmínka osobního podání sleduje (aby žádosti nebyly podávány poštou, aby bylo možné odebrat biometrické údaje).“*

Soud na základě výše uvedeného názoru Nejvyššího správního soudu konstatuje, že žalobci doprovolení jejich zástupcem zmocněným zákonnou zástupkyní žalobců, dne 22. 4. 2016 podali žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky

přiložené k ručně psaným stížnostem, které se prokazatelně dostaly do dispozice zastupitelského úřadu, a tudíž došlo k zahájení řízení o těchto žádostech. Na této skutečnosti nic nemění, že oproti případu řešenému Nejvyšším správním soudem nebyli žalobci mimo zástupce doprovázeni žádným zmocněným rodinným příslušníkem, neboť pro kompenzaci jejich procesní nezpůsobilosti je přítomnost zástupce postačující, a zákonné požadavky spočívají výhradně v nutné osobní přítomnosti cizince. Soud tedy dospěl na základě zjištěných skutečností k závěru, že žalobci osobně podali žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny a žalovaný byl povinen podle § 169 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 314/2015 Sb., o nich rozhodnout do 180 dnů ode dne podání žádosti.

Jelikož žalovaný o žádostech žalobců doposud nerozhodl, považuje soud žalobu za důvodnou, a proto výrokem pod bodem I. podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému rozhodnout o žádostech žalobců podaných dne 22. 4. 2016, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Při stanovení délky lhůty k vydání rozhodnutí soud vycházel z ustanovení § 169t odst. 6 písm. g) zákona o pobytu cizinců (pozn. soudu: zákona o pobytu cizinců účinného v době rozhodování soudu ve smyslu § 81 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přičemž přihlédl k čl. 10 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, podle něž mají být za účelem sloučení rodiny žádosti dítěte o vstup na území smluvního státu vyřizovány pozitivním, humánním a urychleným způsobem. Podle soudu lze lhůtu 30 dnů mít za dostatečnou pro vydání rozhodnutí ve věci samé a zároveň odpovídající požadavkům Úmluvy o právech dítěte.

Soud výrokem pod bodem II. přiznal podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. žalobcům, kteří měli ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobcům v řízení vznikly, spočívají v zaplacených soudních poplatcích ve výši 4 000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobců advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobců advokátem, a to za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba za jeden úkon právní služby činí dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), 3 100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu), přičemž při zastupování dvou nebo více osob náleží podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %, tedy celkem v dané věci 9 920,- Kč. Náklady dále tvoří paušální náhrada hotových výdajů advokáta za dva úkony ve výši 600,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a částka 2 209,20 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 16 729,20 Kč, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobců Mgr. Marka Sedláka, advokáta (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. prosince 2017

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
B. K.